

Hồi Thứ Bốn Mười

HÒA THƯỢNG CẦU NHỰC TRỐC QUÁI

Thoát qua đại nạn, Tiểu Tà như chim sổ lồng, muốn tung cánh bay cao trong bầu trời mênh mông. Nhưng nghe trong lòng tâm tư trống rỗng sau cuộc chia tay với hai nàng Kiều Tiểu Vũ và Tiểu Tinh Tinh.

Nhưng điều đó mau chóng qua đi, sự hồn nhiên vô tư tràn đến kéo Tiểu Tà vào thực tế. Chàng cười thật tươi rảo bước về Giang Nam tìm Tiểu Linh.

Đến hoàng hôn ngày hôm sau, trên đường đi, Tiểu Tà thấy có ngôi miếu cũ xiêu vẹo nên bước vào để nghỉ qua đêm. Chợt nghe tiếng người nói chuyện với nhau ở trong đó. Tò mò, Tiểu Tà đi lần vào và nấp vào gần đó nghe cho rõ.

Một người nói:

– Bất Bạch sư đệ, dầu không có gì uống nhưng đã có thịt chó ăn cũng thỏa mãn rồi.

Người có tên Bất Bạch đáp lại:

– Bất Minh sư huynh ơi! Chúng ta là hòa thượng hơn một năm rồi, cái việc ăn này là do huynh nghĩ ra đó, miễn là đừng để sư phụ biết. Nếu không...

Bất Minh cười nói:

– Sư đệ chớ lo. Mỗi lần có cái trò như thế này ta lại nhớ đến ngày trước còn có Tiểu Tà. Chúng ta sống rất vui. Nhưng từ ngày chia tay tới nay sao chưa có tin tức gì của hắn cả. Không biết vào Trung Nguyên rồi hắn có xuất gia làm hòa thượng như bọn ta hay không?

Tiểu Tà nghe thế trầm nghĩ:

– Hai gã hòa thượng này lén vào nơi đây để ăn thịt chó, nhưng sao tiếng nói của bọn họ nghe quen quen, hơn nữa họ lại biết mình. Không lẽ là lũ quỷ trên tiểu trấn...

Chàng chú tâm suy nghĩ về dĩ vãng thì bên trong Bất Minh lại nói:

– Ta là người có trí tuệ bậc nhất nên mới có được bữa ăn ngon lành hôm nay. Chắc ta sắp sửa tiếp chức chưởng môn trụ trì đây!

Tiểu Tà nghe tới đây thì sức nhớ ra, vừa bước vào vừa reo lên:

– À! Thì ra là A Tam, A Tứ. Mẹ ơi! Các người ở đây cả... kha... kha...

Tiểu Tà vui mừng nhảy tưng tưng, nói tiếp:

– À! Tiểu hòa thượng lén ăn thịt chó, đắc tội đấy, a ha...

Bất Minh và Bất Bạch là bạn thời niên thiếu của Tiểu Tà. Cả ba ngày trước

lúc nào cũng cùng nhau chơi đùa. Sau đó, Tiểu Tà vì nhiệm vụ ra giang hồ hành hiệp nên bọn họ phải chia tay.

Bất Minh tên gọi là A Tam và Bất Bạch là A Tứ. Hai người này sau khi chia tay với Tiểu Tà rồi, nhớ Tiểu Tà mà không biết phải làm sao nên mới khăn gói lên đường đến Trung Nguyên tìm y. Chẳng may vào tới Trung Nguyên đất lạ chẳng người thân, bụng thì đói mà tiền thì không có, tìm kế sinh nhai nhất thời không phải chuyện dễ. Họ mới nghĩ ra cách qua Thiệu Lâm phân viện đến Bạch Mã tự xin xuất gia. Nhưng cả hai bọn A Tam A Tứ đâu có phải là muốn tu hành gì, chỉ vì miếng ăn mà thôi: nên lúc nào cũng rình rập lên ra ngoài để ăn vụng, chẳng kể là chạy hay măn.

A Tam lớn hơn A Tứ bốn tuổi, còn Tiểu Tà thì lớn hơn A Tam một tuổi, hiện giờ hai người A Tam, A Tứ đang mặc áo cà sa, đầu cạo trọc, gương mặt có nét tuấn tú, nhưng bộ dạng cũng giống hòa thượng lắm.

Bất Minh thấy có người xuất hiện thì rất kinh ngạc, tưởng đâu là miếu hoang đêm tối có ma quỷ hiện hình. Bối cũng hơn một năm xa cách, hẳn nhất thời cũng không nhận ra được Tiểu Tà.

Bất Minh chấp tay nghiêm chỉnh:

– A di đà phật! Tiểu thí chủ chớ nói đùa như thế! Bần tăng ăn thịt chó này xem vậy mà là thức ăn chay đấy!

Bất Bạch liền tiếp lời:

– Tiểu thí chủ! Đây là thịt chó làm bằng bột! Tiểu thí chủ thử ăn cũng tốt lắm!

Tiểu Tà gật đầu:

– Ô! Lại có loại thịt chó chay sao? Vậy thì ta xin ăn thử một miếng nhé!

Không đợi hai tiểu hòa thượng trả lời, Tiểu Tà liền lấy một miếng đưa lên miệng ăn rất ngon lành.

Hai tiểu hòa thượng sợ Tiểu Tà tố cáo bọn họ, thấy thế cũng không nói gì thêm, chỉ ngồi im lặng.

Tiểu Tà ăn thịt xong còn lại xương, chàng giả vờ ngạc nhiên:

– Thịt chó này ăn ngon quá! Nhưng tại sao thịt chó chay cũng có xương vậy? Kỳ quá nhỉ?

Bất Minh cười gượng:

– Xương đó làm bằng đá đấy, có lẽ người ta làm vậy cho giống thịt chó.

Tiểu Tà lại hỏi:

– Không biết Chưởng môn Hòa thượng trụ trì có ăn loại thịt chó chay này không vậy?

Bất Minh nói:

– Ăn chứ! Ai cũng ăn hết!

Tiểu Tà nói tiếp luôn:

– Nếu vậy thì hay quá! Ta có việc muốn cầu kiến vị chưởng môn, nên ta xin mượn đỡ miếng thịt chó này nhé!

Nói xong Tiểu Tà gói ngay miếng thịt chó còn lại quay người đi ra.

Bất Minh hốt hoảng níu Tiểu Tà lại:

– Ấy ấy! Tiểu thí chủ đã ăn thịt chó của bọn ta, còn muốn đi cáo quan phải không? Không đi được đâu!

Tức thì hai người Bất Minh, Bất Bạch đứng cản lối Tiểu Tà, chỉ sợ chàng bỏ chạy.

Tiểu Tà giả vờ ngơ ngẩn nói:

– Các người có biết ta là ai không?

Bất Minh cười gằn đáp:

– Người là kẻ vô danh tiểu tốt, muốn ăn thịt chó chứ còn ai nữa!

Vừa dứt câu thì thấy Tiểu Tà vung tay lướt tới, cả hai tiểu hòa thượng Bất Minh, Bất Bạch đều bị tát tai liểng xiểng. Tiểu Tà cười hì hì:

– Thế nào? Các người đã biết ta là ai chưa?

Bất Minh, Bất Bạch chưa thấy ai đánh nhanh như thế. Hai gã đứng ngẩn người ra ngơ ngác, biết là mình đã gặp phải cao thủ rồi.

Bất Bạch khẽ kéo áo Bất Minh và nháy mắt một cái. Tức thì cả hai người liền tung mình ra cửa sổ để thoát chạy, nhưng Tiểu Tà còn nhanh hơn, cùng với tiếng cười, Tiểu Tà liền phóng hai phi đao ghim nơi thành cửa sổ phập phập hai tiếng, đồng thời nói lớn:

– Bất Minh, Bất Bạch, hai người mà nhúc nhích là chết đấy!

Hai tiểu hòa thượng lập tức đứng khựng người lại, hoảng sợ. Sắc mặt trắng bệch ra.

Bất Minh lên tiếng trước:

– Xin tiểu thí chủ tha mạng. Chúng tôi không dám làm tiểu hòa thượng nữa đâu!

Tiểu Tà nói:

– Không muốn làm tiểu hòa thượng nữa phải không? Hãy quay lại đây xem ta có phải là người bạn của các người hay không?

Bất Minh, Bất Bạch quay lại nhìn nhưng vẫn không nhận ra ai cả. Tiểu Tà thấy hai bộ mặt ngớ đớ phải bật cười nói:

– A Tam! A Tứ! Thật sự hai người không nhận ra ta là Tiểu Tà đây sao?

A Tam mở mắt to hỏi lớn:

– Có phải thật Tiểu Tà đó không?

Tiểu Tà nói:

– Không phải ta thì còn ai nữa nào?

A Tam mừng rỡ kêu lên: “Mẹ kiếp!” rồi chạy đến ôm chầm lấy Tiểu Tà trong sự xúc động vui mừng.

A Tứ cũng nhảy lên la:

– Ô! Dương Tiểu Tà, trong một năm qua huynh đi đâu vậy? Làm hai đứa này đi tìm huynh mà trở thành hai tiểu hòa thượng. Huynh thật đáng tội, phải đánh huynh mới được...

Nói xong chạy tới sau lưng Tiểu Tà thoi thụi mấy cái liên tục.

Tiểu Tà nói:

– A Tam, A Tứ! Các người không có chuyện gì làm nữa sao, lại rủ nhau đi làm hòa thượng. Bây giờ chúng ta gặp lại nhau, vậy hãy đến ăn hết nồi thịt chó mừng đoàn tụ.

Cả ba cười to lên và quây quần bên nồi thịt chó chén lấy chén để, vừa ăn vừa kể chuyện của ba người trong thời gian xa cách cho nhau nghe.

A Tam nói:

– Bây giờ huynh ở phái nào? Làm gì? Có còn đi đánh bạc nữa không?

Tiểu Tà nhún vai nói:

– Ta vẫn là người tự do, thỉnh thoảng vẫn đi đánh bạc lấy tiền tiêu xài hàng ngày và còn làm được nhiều việc thiện nữa.

Trầm ngâm hồi lâu hồi tưởng về quá khứ, Tiểu Tà nói:

– Nhớ hồi đó sống ở hồ Một Tháp cùng với lão đầu, ngày đêm khổ luyện võ công. Vì muốn ta tu tâm dưỡng tính thêm, học hỏi kinh nghiệm sống ngoài đời nên lão đầu mới cho ta ra giang hồ...

A Tứ nói:

– Tiểu Tà! Bây giờ chúng ta họp mặt nhau rồi. Chúng tôi đã có huynh thì không còn sợ gì nữa.

A Tam chen vào:

– A Tứ nói đúng đấy! Chúng ta đã trùng phùng rồi thì nên hợp lực thành lập một bang phái mới đi! Chúng tôi sẽ là những đệ tử đặc lực cho huynh.

Tiểu Tà mừng rỡ:

– Được! Các người muốn vậy thì từ nay ta sẽ là Bang chủ Thông Thực Tiểu

Bá Vương của các người!

Cả ba lại cầm mấy cái đùi thịt chó lên ăn mừng ngày tái ngộ.

A Tứ nói:

– Xin chúc mừng tiểu Bang chủ, chúc mừng cuộc đoàn viên của chúng ta hôm nay...

Cả ba lại cười to, Tiểu Tà nói:

– Ngày mau chúng ta cùng ra thị trấn ăn uống no say một bữa mới được!

Cả ba lại cười vui vẻ, nhất là A Tam, A Tứ hai người vui mừng khôn xiết, gặp lại được Tiểu Tà thì họ chỉ muốn gột rửa lớp áo thầy tu bất đắc dĩ ngay.

o O o

Thị trấn Hà Khẩu có những con phố nhộn nhịp, quán trọ tửu lầu cũng cao sang bởi người đông phần thịnh.

Chợt trên đường phố có tiếng la:

– Tránh ra! Tránh ra! Bốn Bang chủ đến nơi đây! Hãy mau tránh ra!

Đó là tiếng la của A Tam đi trước, dẹp đường cho một cái kiệu, chỉ gồm hay cây tre phía trên cột một ghế dựa, do bốn người được mượn khiêng đi. Người ngồi trên kiệu chính là Dương Tiểu Tà, dáng điệu gương gương tự đắc. Người người đi đường thấy cảnh đấy đều cùng bật cười, cho đó chỉ là bọn thiếu niên nghịch ngợm, hay cũng có thể là hai tiểu hòa thượng khùng điên vui đùa với nhau mà thôi.

Bỗng có bốn tên hắc y đi giữa đường, vẻ mặt nháo nhác như tìm ai đó. A Tam vừa hét vừa chỉ trở vào mặt chúng.

Một tên hắc y cười khinh:

– Mẹ kiếp! Tiểu hòa thượng kia! Đây là đường ta đi, ngươi làm quái gì mà nặng xị lên thế? Cút đi!

Nói xong, hấn xô A Tam lùi lại mấy bước cười ngặt nghẽo.

A Tam bị đẩy lùi ba bước, liền xông lên quát lớn:

– Quân khốn kiếp, dám kiếm chuyện với Bang chủ Thông Thực? Muốn tìm cái chết sao?

Bốn tên hắc y lại bật cười ha ha. Một tên nói:

– Thông Thực bang chủ? Ta chưa nghe qua. Hãy cút đi!

Hấn lại đẩy A Tam té lăn trên đường làm những người đi đường bật cười rộ lên.

A Tam đứng lên, trừng mắt rồi nhổ một bãi nước miếng trước mặt bốn tên hắc y và chạy ngay đến cạnh Tiểu Tà đang ngồi trên kiệu nói nhanh:

– Tiểu bang chủ! Thuộc hạ lo không nổi, hãy trả thù cho thuộc hạ đi!

Tiểu Tà cười ngạo nghễ:

– Có ta đây thì không có người nào dám ức hiếp đệ tử của Thông Thực phái đâu!

Tiểu Tà hướng qua bọn hắc y nói lớn:

– Bốn tên chó đen kia! Các người có biết con đường này là để Bang chủ Thông Thực đi qua không? Sao không tránh ra?

Một tên cười ngất:

– Không tránh thì sao?

Tiểu Tà gằn giọng:

– Như vậy là muốn gây sự phải không?

– Đúng!

– Các người thuộc môn phái nào, nói ra đi!

– Thần Võ môn, Can Thần Động đệ tử, nghe rõ chưa?

Tiểu Tà quay sang A Tam:

– Chuẩn bị sẵn sàng đợi lệnh ta chặt tay bọn chúng.

Nói xong lấy cây đao phóng nhẹ về phía A Tam. A Tam chụp cây đao một cách nhanh gọn rồi hét lớn:

– Được lắm! Tiểu bang chủ đã có lệnh, những tên đệ tử Thần Võ môn quái quỷ kia, ta sẽ cho các người biết tay!

Một tên hắc y vừa cười vừa khiêu khích:

– Hãy đến đây! Ta đợi người đến chặt tay đấy!

Tiểu Tà nói:

– A Tam cứ đến đi, hãy chặt đứt cánh tay phải của hắn.

A Tam giờ nghe Tiểu Tà ra lệnh thì không còn sợ hãi nữa, liền hét lớn, chạy nhanh đến cạnh tên hắc y vừa rồi vung đao lên chặt xuống cánh tay phải của hắn, đúng như lệnh của Tiểu Tà vừa nói ra.

Tên hắc y không coi ra đâu, bật cười to lên đưa tay phải ra định chop lấy cổ tay của A Tam. Nhưng vừa lúc đó Tiểu Tà đã lướt tới cực nhanh, phóng tay điểm vào đại huyệt bên ngực trái của tên hắc y làm hắn đứng yên, tay phải đưa lên không sao hạ xuống được nữa. Đúng lúc đó, lưỡi đao của A Tam chém mạnh xuống nghe phập một tiếng, cánh tay tên hắc y rơi ngay xuống đất, máu vọt bắn lên, hắn la lên thất thanh.

Ba tên hắc y còn lại sắc mặt biến đổi, tức thì quay người về hướng A Tam định tiến tới tấn công, nhưng một lần nữa Tiểu Tà xoay người nửa vòng, cùng lúc

phóng ra ba viên xí ngẫu nhắm vào huyết đạo của ba tên hắc y, làm chúng đứng yên bất động. A Tam như điên tiết, vung tiếp cây đao chém lia lia tiện đứt cánh tay phải của ba tên hắc y. Ba tên đã bị điểm huyết, chỉ có thể la lên đau đớn.

Người đi đường lúc này không ai còn dám cười đùa ba chàng nữa mà trong lòng họ vừa sợ vừa rất khâm phục. Ba người dám đụng đến người của Thần Võ môn. Họ bắt đầu tản mát, không dám đứng lại xem nữa.

A Tam thích thú:

– Các người là thứ gì mà dám đụng vào Thông Thực phái chứ!

A Tam lại quay qua Tiểu Tà nói tiếp:

– Tiểu bang chủ! Bây giờ để thuộc hạ hành sự cho Bang chủ xem nhé!

Nói xong, A Tam đến trước mặt một tên hắc y tát vào mặt hắn mấy cái bạt tai và quát:

– Tên khốn kiếp! Sào huyết các người ở đâu, hãy chuẩn bị tiền để chúng ta đến lấy!

Tên hắc y còn chần chừ không nói thì A Tam tát luôn mấy cái nữa làm miệng hắn rướm máu. Y nói ngay:

– Bốn môn có sào huyết riêng ở sau Xuân Hoa viện.

A Tam liền nói:

– Nơi ấy là lâu kỹ nữ, được lắm, để bốn bang tự đi thu tiền, không cần bọn người đem lại.

Tiểu Tà lướt tới giải khai huyết đạo cho bốn tên hắc y rồi nói:

– Hãy rút đi và mang theo cánh tay của các người.

Bốn tên hắc y vừa đau đớn vừa sợ hãi, lẳng lặng cúi lượm cánh tay của mình rồi quay người phóng chạy để tìm người cứu mạng.

A Tam đem trả lại cây đao cho Tiểu Tà rồi cười nói:

– Tiểu bang chủ! Bọn chúng đã chọc đến chúng ta, thì không nên tha cho tên nào hết!

Tiểu Tà cười hì hì:

– Hãy coi tình hình ra sao đã, có khi phải chạy trốn đó.

Tiểu Tà lại nói:

– Lát nữa đến nơi lâu xanh thu tiền, A Tứ đừng để bọn con gái ấy dụ dỗ đấy nhé!

A Tứ chấp tay nói rất tự tin:

– A di đà phật! Bần tăng không dám đam mê nữ sắc đâu. Nhưng bây giờ nên đi ăn gì chứ?

Cả ba đi ngay đến Thiên Hương tửu lâu.

Khi vào trong ăn uống, Tiểu Tà luôn chú ý đến một người ngồi nơi cạnh bàn cửa sổ, khoảng tứ tuần. Đôi mắt lơ đãng của y cứ lác liếc nhìn những cô gái đi bên ngoài, tỏ lộ sự dâm dục khả ố.

Tiểu Tà hỏi A Tam:

– Người có biết người ngồi nơi bàn cạnh cửa sổ đó không?

A Tam gật đầu:

– Hắn là Đào Thanh Hồng, tên Ma Sắc trong Võ Lâm Cửu Ma, rất đam mê tửu sắc, cũng là một cao thủ đấy.

Tiểu Tà cười khẩy:

– Ma Sắc trong Cửu Ma! Ta ghét nhất cái thứ dâm tặc.

A Tam hoảng hốt nói:

– Tiểu bang chủ đừng lộn xộn, bọn Cửu Ma tên nào cũng võ công cao cường, đụng vào không phải dễ đâu!

Tiểu Tà nói:

– A Tam! Hãy yên tâm! Kẻ giết được ta chưa sinh ra đời đâu. Nhưng ta cũng chưa đủ bản lĩnh để khống chế những kẻ yêu ma. Vậy người có cách gì không?

A Tam lắc đầu:

– Tiểu bang chủ nghĩ chưa ra cách thì làm sao A Tam này nghĩ ra cách gì được?

Vừa lúc đó tên Sắc Ma Đào Thanh Hồng rời bàn ăn vội đi theo một cô gái vừa bước ra. Tiểu Tà trông thấy cũng đứng lên nói:

– Các người hãy ngồi đây đợi ta! Ta sẽ quay lại sau!

Nói xong, Tiểu Tà cũng đi theo sau tên Sắc Ma.

Cô gái phía trước hoàn toàn không hay biết có người theo dõi, cứ yên tâm đi thẳng về nhà. Đó là một ngôi nhà cao sang của một phú hộ.

Ma Sắc Đào Thanh Hồng khẽ gật gù vì đã biết nhà của cô gái mà hắn chú ý. Hắn hí hửng rẽ qua lối khác ra phố.

Tiểu Tà đã hiểu ý đồ của tên Ma Sắc kia, liền quay trở lại tửu lâu.

A Tam trông thấy liền hỏi:

– Tiểu Tà! Thế nào rồi? Kết quả chứ?

Tiểu Tà nói:

– Cô gái ấy là con nhà phú hộ, thì cũng hơi phiền đấy!

– Tại sao vậy?

– Nếu là con nhà thường dân thì dễ dàng ra vào, nhưng vào những nhà phú hộ quyền thế, không khéo chúng ta bị nhốt hết.

– Nói thế cũng đúng. Nhưng có ta là hòa thượng thì lo cái gì kia chứ? Thiếu gì cách! Tiểu bang chủ cứ suy nghĩ hẳn cũng ra phương cách mà.

– Được lắm! Chúng ta sẽ dùng cách bắt yêu quái. A Tam là hòa thượng thì càng thích hợp cho phương sách này, đúng không?

A Tam lại lắc đầu lia lịa:

– Tiểu Tà! Huynh đừng đem tiểu hòa thượng này ra đùa với yêu quái! Đệ sợ gặp ma lắm.

Tiểu Tà cười nói:

– Chúng ta đâu có bắt yêu quái thật đâu, mà tên Ma Sắc Đào Thanh Hồng là yêu quái để chúng ta tối nay bắt đấy!

A Tam thở phào:

– Thì ra là vậy, nhưng phải làm những gì, tiểu bang chủ cứ nói ra đi!

Tiểu Tà nói ngay:

– Lát nữa, người đến nhà phú hộ đó, trước cửa có hai con sư tử bằng đá, nói rằng có yêu quái nhập vào cô ấy, còn người là hòa thượng đi thu phục yêu quái, hiểu không?

A Tam vỗ ngực:

– Tiểu bang chủ yên tâm! Chuyện làm bùa phép lằng nhằng là nghề của ta, hòa thượng này mà làm thì linh lắm.

Tiểu Tà lại nói:

– Đương nhiên, ta tin tưởng người. Hãy đợi một lúc nữa đi, để ta đi chuẩn bị đốt lửa ở phía Nam xa xa ngôi nhà ấy tạo cây khói mới có vẻ yêu tinh như trong truyện Tề Thiên Đại Thánh. Nhưng ta cũng phải đốt đúng thời điểm thì họ mới tin.

Rồi Tiểu Tà đứng lên.

– Ta đi đây! A Tam, A Tứ đợi một lúc hẵng đi nhé!

Nói xong, Tiểu Tà đi ngay, còn A Tam, A Tứ đợi một lúc cũng rời tửu lầu đi tìm ngôi nhà phú hộ kia.

Tiểu Tà đến phố ở Tây Nam, tìm gỗ chất thành đống, mua đồ dẫn hỏa chất lên đợi đến giờ thì nổi lửa.

A Tam, A Tứ ra chợ mua một cái bát, một cái hồ lô và một cây kiếm.

A Tứ hỏi:

– Các thứ linh tinh này nên đặt tên là gì đây?

A Tam suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Cái hồ lô này là Càn Giáp đại hồ lô của Lý Thiết Quài lưu lại, bảo kiếm để trừ yêu quái của Khương Tử Nha truyền lại, còn cái bát này là của Hào Thiên Kính, có thể thấy được yêu quái hiện hình. Những tiếng tụng của pháp sư thì tưởng tượng ra.

Cả hai vừa cười vừa đi đến địa điểm.

A Tam nói:

– Đến lúc đó không được cười. Chúng ta phải thi hành một cách ăn ý, nếu không sẽ bại lộ. Chừng ấy Tiểu bang chủ có thể sẽ lộ da chúng ta... ha ha...

A Tứ nói:

– Không đến nỗi đâu, yên tâm đi. Chừng nào ta buồn cười quá thì sẽ cắn răng cho chặt là được.

Lúc ấy cả hai đã đến ngôi nhà có hai con sư tử đá phía trước như lời Tiểu Tà nói, bước tới gõ cửa rồi đứng lùi lại chờ đợi.

Một lúc sau, cửa được mở ra, một ông lão khoảng thất tuần bước ra nhìn thấy hai tiểu hòa thượng thì ngỡ rằng họ đến để hóa duyên, nên lão liền nói:

– Nhị vị tiểu pháp sư, gia đình chúng ta đã dâng hương tại chùa rồi, nhị vị khỏi hóa duyên nữa. Xin hãy đi về cho.

Nói xong ông lão đóng cửa lại. A Tam liền niệm phật:

– A di đà Phật!

Tiếng niệm Phật lớn làm ông lão bực mình quay lại nhìn. A Tam đồng dục nói:

– Lão thí chủ, bản tăng phụng mệnh của sư phụ tới đây phục yêu ngàn năm, xin lão thí chủ đừng lấy làm lạ.

Nghe nói thế, ông lão chột giật mình, nghĩ đến yêu quái thì trong lòng sợ sệt. Lão ôn tồn nói:

– Nhị vị pháp sư, chẳng lẽ lại có yêu quái hiện xuống ở bên ngoài gia trang này sao?

A Tam nghiêm nét mặt:

– A di đà Phật! Trong gia trang của thí chủ có một vị cô nương tuổi chừng mười tám, phải chăng?

Ông lão đáp ngay:

– Đó là ái nữ của Lâm viên ngoại, tên gọi Lâm Sắc Vân.

A Tam vừa niệm Phật hiệu, vừa rắc nước lã trong bát lên đầu ông lão rồi đọc một hơi dài:

– Thiên Nam Bắc Đẩu linh động, thái cấp tinh trâm, Văn khúc tinh thị canh,

Hà Khẩu trấn, Lâm gia đại sự, có bản tăng phụng mệnh sư phụ đến đây giải nguy, mong rằng Lâm thí chủ hợp tác. Nếu không sẽ gặp điều chẳng lành đến bốn mạng trong đêm nay.

Ông lão vừa bị rắc nước lên đầu, tưởng mình bị yêu quái nhập vào, kinh hãi tột độ vội nói:

– Xin mời nhị vị pháp sư vào đây, lão sẽ đi bẩm báo với Lâm viên ngoại ngay.

A tam chấp tay:

– A di đà Phật! Bản tăng xin đa tạ.

Nói xong bước theo ông lão vào đại sảnh chờ một lúc thì đã có vợ chồng Lâm viên ngoại bước ra, nét mặt vô cùng lo lắng chào hai vị tiểu hòa thượng. Lâm viên ngoại nói:

– Nhị vị pháp sư! Lâm gia trang chúng tôi có hiện tượng gì không tốt xin pháp sư nói cho tường tận được không?

A Tam chấp tay nghiêm trang nói:

– A di đà Phật! Nơi gia trang của thí chủ có yêu tinh hiện hình vào đêm nay, vì thế bản tăng vâng mệnh sư phụ đến đây hàng phục yêu quái giúp bá tánh bình yên. Xin Lâm viên ngoại hãy nhận lấy điều quý này.

Nói xong A Tam liền rắc nước lên người Lâm viên ngoại, Lâm phu nhân lo lắng vội hỏi:

– Lúc nãy pháp sư có nói ái nữ của chúng tôi như thế nào?

A tam trịnh trọng:

– A di đà Phật! Nữ thí chủ, bản tăng thấy Thiên Tinh Hắc lập, phương bát quái thấy rằng yêu tinh đã hiện lên người ái nữ của nhị vị thí chủ. Nếu không lập tức làm phép trừ khử thì sẽ xảy ra điều chẳng lành.

Đột nhiên A Tam kêu lên:

– A! Giờ yêu tinh xuất hiện đã đến, mời Lâm viên ngoại và phu nhân hãy theo bản tăng.

Nói xong, A Tam đi ngay và đám người nối bước đi theo, đến trước sân nhìn rõ tứ hướng.

A Tam tay chỉ Đông Tây Nam Bắc, miệng hô lên:

– Cung thỉnh Tam vị Tiên sư, Tam vị Tổ sư, Tam giáo Đạo sư, Thái Thượng lão quân cấp cấp như nhật lệnh, bắt yêu quái mau mau xuất hiện.

Vừa nói, A Tam vừa rảy nước trên không. Cùng lúc đó, vừa kịp thời gian Tiểu Tà đã tính toán, châm lửa vào đồng gỗ đá đã rắc đồ dẫn hỏa. Lửa bùng cháy, một làn khói trắng bốc cao. Tiểu Tà lại dùng tay đẩy chưởng làm khói bay cao lên đến

trời như một cột khói trắng. Một lúc sau liền dập tắt đám cháy, miệng lẩm bẩm:

– Thành công hay không thành công là do hai tên hòa thượng kia.

Nói rồi liền phóng người chạy nhanh về thị trấn.

Lâm viên ngoại và Lâm phu nhân nhìn thấy rất kinh hãi, suýt nữa đã ngã xỉu, nhưng cố gượng người cho khỏi ngã.

A Tam lại nói:

– A di đà Phật! Yêu quái đã hiện hình, bá tánh sẽ gặp nạn, bản tăng sẽ đem hết sức để trừ yêu quái.

Lâm viên ngoại hốt hoảng:

– Pháp sư! Bây giờ lão phu và ái nữ của lão phải làm gì đây?

A Tam trấn an:

– A di đà Phật! Xin lão viên ngoại và các vị hãy bình tâm, chớ quá hốt hoảng lo lắng. Bản tăng sẽ có cách. Bây giờ xin đưa bản tăng đi đến phòng của tiểu thư để xem xét.

Lâm viên ngoại hồi thúc:

– Nhị vị pháp sư nhanh theo lão phu!

A Tam, A Tứ đã làm cho Lâm viên ngoại thật sự khiếp đảm. Lão đưa hai người qua ba dãy hành lang thì đến phòng của Lâm Sắc Vân.

Lâm viên ngoại nôn nóng gõ cửa phòng gọi:

– Vân nhi! Vân nhi hãy mau ra đây, có đại họa rồi đó.

Bên trong có tiếng con gái đáp:

– Thưa phụ thân, con ra ngay! Có chuyện gì gấp thế?

Cửa phòng chợt mở. Lâm Sắc Vân bước ra nhìn mọi người, lại thấy có hai tiểu hòa thượng nên ngạc nhiên hỏi:

– Thưa phụ thân, có chuyện gì vậy?

Không đợi Lâm viên ngoại trả lời, A Tam lên tiếng ngay:

– A di đà Phật! Nữ thí chủ, yêu quái đã hạ trần và đã xâm nhập người nữ thí chủ, bản tăng phụng mệnh đến đây thu hồi yêu quái.

Lâm Sắc Vân lắc đầu:

– Ta không tin! làm gì có chuyện như vậy!

Lâm viên ngoại nói:

– Vân nhi! Không được vô lễ. Chính phụ thân đã nhìn thấy tận mắt, tại sao con lại để phụ thân lo lắng chứ? Hãy mau nghe lời pháp sư.

Nàng nghe thế cũng bán tín bán nghi, nhưng không biết làm thế nào, đành

miễn cưỡng nghe theo lời đứng tránh qua một bên.

A Tam thâm nghĩ: “Con a đầu này, làm như mình gạt ả không bằng, để ta biểu diễn cho người xem nhé!”

Nghĩ thế, A Tam liền rút bảo kiếm đã mua ngoài chợ, quơ quảng vun vút trên đầu Lâm Sắc Vân, quơ quanh cả thân mình nàng nữa, đồng thời miệng đọc lâm râm. Thật ra hấn đang rửa thâm nàng, nhưng rất nhỏ, nghe qua tưởng như đang đọc kinh vậy.

A Tam thu kiếm lại rồi rắc nước lên người nàng, nói:

– Nữ thí chủ! Bần tăng đã dùng kiếm của Khương Tử Nha để trừ yêu quái cho nữ thí chủ, làm phép diệt yêu ma, nữ thí chủ bây giờ có thể yên tâm.

Nói tới đây, A Tam muốn bật cười, nhưng cố kìm hãm, nét mặt giả vờ làm nghiêm. A Tứ cũng cố mím môi lại, sợ phát ra tiếng cười thì hỏng bét cả.

Lâm Sắc Vân sắc mặt bực dọc, nhưng thấy phụ thân đứng bên cạnh rất trang nghiêm, nên đành phải cố nhịn.

Lâm viên ngoại lên tiếng:

– Đa tạ pháp sư, đa tạ... đa tạ...

A Tam nói:

– Cửa Phật từ bi, người xuất gia vì chuyện từ bi mà hành sự, xin chớ có thủ lễ đa tạ làm gì.

Lâm viên ngoại nói:

– Dầu sao đi nữa, lão phu cũng thành thật cảm ơn pháp sư đã trừ yêu quái để không bao giờ trở lại đây nữa.

A Tam lắc đầu:

– Lâm viên ngoại! Đừng để ái nữ của viên ngoại ở trong phòng này, vì đêm nay vào lúc canh ba yêu tinh sẽ hiện hình đến đây. Bởi vậy chúng tôi sẽ ở nơi này để thu hồi yêu tinh.

Lâm Sắc Vân hoảng hốt nói:

– Nói thế là các người định sử dụng căn phòng của ta à? Không thể được, đây là phòng riêng...

A Tam liền nói:

– Nữ thí chủ đừng nói vậy, chúng tôi chỉ mượn tạm căn phòng này đêm nay. Nữ thí chủ cũng có thể thu dọn mọi đồ vật trong phòng, chỉ để lại cho chúng tôi một cái chăn là đủ.

Lâm viên ngoại xen lời:

– Pháp sư đừng ngại gì cả, ái nữ của lão phu không hiểu sự việc đấy thôi, các

vị cứ tự tiện sử dụng để bắt yêu quái.

A Tam nói:

– Đa tạ viên ngoại, bây giờ để bản tăng đi quan sát cho tường tận mới được.

Lâm viên ngoại gật đầu:

– Xin mời pháp sư, cứ tự nhiên xin đừng khách sáo.

A Tam nói:

– Bản tăng xin mạn phép!

Nói xong, A Tam thông thả vào phòng quan sát cách bố trí địa thế, cửa ngõ rồi đi ra nói với Lâm viên ngoại:

– Nhất định là thế, bây giờ bản tăng xin cáo từ, nhờ để phòng trống là được.

Nói xong, A Tam, A Tứ ra về.

Lão viên ngoại đưa ra đến cửa rồi nói:

– Pháp sư! Xin nhớ đến sớm nhé!

A Tam nói:

– Lâm viên ngoại cứ yên tâm, chậm nhất là hơn một giờ đồng hồ sau chúng tôi sẽ trở lại bắt yêu quái, còn sẽ đưa lại đây thêm một vị thiếu niên cao cường phụ giúp bắt yêu quái.

Lâm viên ngoại nói:

– Chỉ cần pháp sư đến trừ yêu quái thì bao nhiêu tiền lão phu cũng không tiếc.

A Tam lại nói:

– A di đà Phật! Đã trễ lắm rồi, chúng tôi xin cáo từ.

A Tam A Tứ đi rồi, Lâm viên ngoại đi vào nói rõ ràng nên nàng Lâm Sắc Vân cũng hơi tin. Trong lòng đã cảm thấy lo lắng, gấp gấp dọn phòng theo như lời dặn. Cả nhà đều vào phòng thờ Phật để ẩn nấu, không ai dám bén mảng tới phòng riêng của Lâm Sắc Vân đang để trống.

o O o